

Z DENÍKU DOČASKÁŘKY

Ten pes je
chuligán!

Olga Minaříková

Z DENÍKU DOČASKÁŘKY

Olga Minařiková

Věnováno Tobě, Filípku!

PROLOG

Jsem milovník vína a psaných řádků, minimalista, introvert, podivín – a vedle svého zaměstnání dočaskář ve spolku pro opuštěná a týraná zvířata **Dočasky De De, z. s.**

(Chápej: uklízečka a analytik vyprazdňování někoho jiného, vypravěč věty *všechno už bude dobrý*, řidič na veterinu a ten, kdo to auto potom uklidí, nosič, krmič, sdíleč postele, domova a mých nervů, naklepávač polštářků po kastraci, detektiv pro případy *tady něco smrdí*, malej zástupce bezpodmínečné lásky a pocitu *jsem tu jen pro tebe, ať se děje, co se děje*, a plačka při loučení.)

A protože my, dočaskáři, to máme prostě někdy těžký, je potřeba se o to podělit.

VYSVĚTLIVKY

Než vám představím své andílky, je třeba si říci, o čem to tu vlastně mluvíme, vysvětlit si pár pojmů a představit pár jmen.

Dočasky De De, z. s.

Spolek pro opuštěná a týraná zvířata, fungující na principu dočasné péče, který ročně zachrání kolem tří stovek psů a pár koček k tomu.

Naši svěřenci nejsou umístěni v kotcích, ale v domovech svých dočaskářů, kde se uzdravují na těle i duši, a hledá se jim nový, báječný domov.

Všichni členové spolku jsou dobrovolníci a pracují vedle svých zaměstnání bez nároku na jakoukoliv odměnu.

Dočaskář

Podstatné jméno odvozené od dočasné péče.

Člověk, který otevře svůj domov opuštěnému zvířeti, aby mu řekl: „Pojď dál, tady máš misku, pelech a mě – ničím nepodmíněnou lásku, i když tě neznám.“

Proč to děláme?

Naše stávající zákony týraná zvířata dostatečně nechrání a státní systém v péči o opuštěná a týraná zvířata má mnoho trhlin a neutěšených problémů. Počet bezprizorných zvířat

je obrovský, větší, než si většina lidí myslí. Každý den někdo někoho týrá, každý den někdo někoho opouští.

Dita

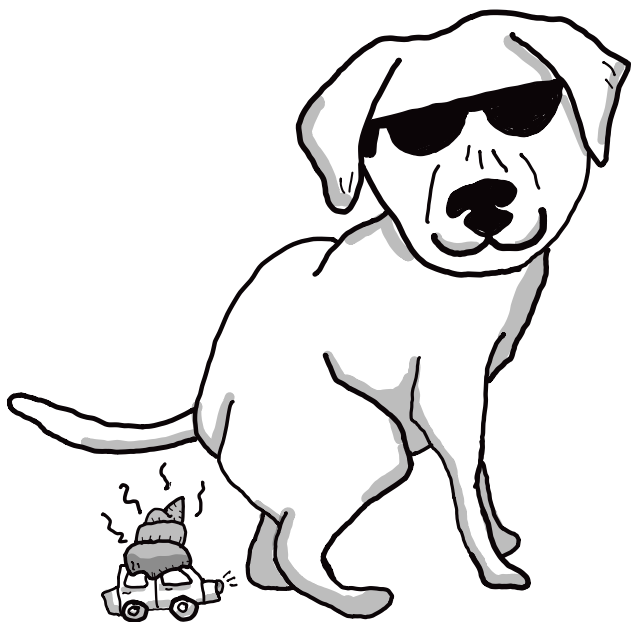
Zakladatelka spolku, neuvěřitelnej dřič a obrovskej bojovník. Dokázala kolem sebe postavit báječnou partu lidí, drží spolek pohromadě a neúnavně ho táhne dál.

Mazánek

Moje milovaný malý zlo, který jsem si kdysi vyzvedávala od původních majitelů přes plot.

Individualista, nezlomný ignorant autorit, sobeček, herečka trpící přeludy o tom, že je minimálně pitbul, a někdy tak trochu čúza.

KAPITOLA 1.

MIMINO

Jméno: Leopold, NE, Nesmíš, NEEEEEEEEEE!

Věk: cca 6 měsíců

Nález: nabízen v hospodě za pivo

Popis: Po pár dnech spolubydlení jsem došla k přesvědčení, že nepřišel z hospody, ale dorazil z pekla.

Štěně je pro mnohé roztomilé do první louže a prvních rozkousaných bot. A tak se jednoho dne ocitlo jedno štěně v hospodě a bylo nabízeno za pivo.

Den první

Přišel ke mně na chvilku bydlet medvěd. Chlapec dorazil nadšeně a věnoval mi mokrou pusou. Ještě nemá žádný šrám na těle ani duši, ještě se nestihl začít bát. Zatím nestihl poznat, co my lidé dokážeme. V den, kdy byl nabízen za pivo, seděl v té samé hospodě i nelhostejný člověk.

Přijel bezejmenný, ale po hodině společně stráveného času tuším, že se bude jmenovat „Nech tu kytku“, „Nekousej mě“, „Nemlať s tou miskou o zem“, „Nekousej ten koberec“, „Nevokusuj Mazánka“, „Kde se sakra vzala ta louže, ještě jsem nestihla utřít tu v předsíni“ nebo tak nějak.

Den druhý

Ráno jsme začali něžně. Dostala jsem jednu dobře mířenou obrovskou tlapou na tvář, což mě mělo zřejmě probudit, načež jsem jako správná dočasná teta jemným hlasem zašveholila, že si teda fakt rychle vezmu tepláčky, kontaktní čočky nestihneme, to je jasný, tak kde mám brýle, nebo půjdeme poslepu, ale to dáme. Mimino se na mě podívalo a obšťastnilo mě příjemným zvukem „čččččččččččččččččč“, což znamená, že už netřeba pospíchat.

Na chodbě proběhl krátký rozhovor o vodítku. Mimino vyjadřovalo nespokojenost s malou červenou šňůrou, včera jsem mu přece darovala krásné šedé navíjecí, tak kde sakra je. Po mém vysvětlení, že po dvou procházkách nepřežilo, se mimino uspokojivě zakouslo do šňůry červené a snažilo se mě stáhnout ze schodů.

Po návratu domů následovala bitka s Mazánkem, tady jsme pořád ve stavu oba živí, ale dávám tomu tak dva dny a mimino dostane po čenichu.

Moje ranní cvičící dvacetiminutovka proběhla ve stylu – nekousej tu podložku, nelez na mě, proč mě koušeš do břicha, neseď mi na hlavě a poté jsem se odvážila do sprchy. Mimino mi mezitím připravilo rozkousaný prostírání, roztrhaný a roztahaný ubrousky máčející se ve dvou loužích a vyhrabanej koš. Je to pracant.

Den třetí

Nevím přesně, co mimino dělalo v noci, ale ráno na mě vykoukla hlava, ze které bylo jasně cítit, že se tady někde

čůralo. Taková voňavá hlava se nejvíc hodí, když je velká zima a máte se jít poprvé představit na veterinu. Jasně totiž ukazuje, že jste čistotný, voňavý a zkušený dočaskář.

Jakmile hlava vykoukne, musíte bez hnutí zaměřit, kde vám leží tepláky a mikina. Důležitá je hlavně logistika celé té ranní záležitosti a rychlost. Nemám svetr, nemám čepici, mám jednu kontaktní čočku, nevidím, zmrznu a taky bych si odskočila, ale zatím jsem neslyšela svůj oblíbený zvuk „čččččččččč“, takže jedeme dál.

Mimino se v baráku nese, protože kdyby to udělalo na chodbě, je celá tahle akce pohřbená. Důležitý je totiž co? Důležitý je to stihnout, aby se člověk stihl venku radovat, pustit ohňostroj a bouchnout konfety, protože tady jde o tu oslavu poté. Bez pořádné oslavy totiž není venkovního čůrání.

Jak mám po úspěšné akci vysvětlit svoji špatnou přípravu a absenci piškotu, nevím. „Ty jsi taaaaak šikovnej,“ jsem hlásila poutivě, snažila jsem se znít opravdu radostně, ale mimino vypadalo po akci neuspokojeně. A já teď trochu tuším, že jsem zadržela zítřek.

Den čtvrtý

Příprava auta na včerejší Leopoldův výlet na veterinu se nesla v duchu „jak ochránit auto před tou učůranou koroptví“, a to za použití pěti čůracích podložek, dvou dek a plachty.

Mimino se chovalo překvapivě jako slušný spolujezdec a na veterině před Ditou předvádělo hodného psa, že

bych mu těch deset nových děr v mém županu nevěřila ani já.

Při vkládání čipu za krk jsme byli oblaženi „puf“ s náladou shnilých vajíček a domů jsme si odnesli antibiotika, protože je samozřejmě lepší počúrat celej byt pod záminkou „já mám zánět, ne asi, takže mi nemůžeš říct ani prd, haha“.

Cestou zpět jsem byla oblažena dávivými zvuky, protože ty já na zadním sedadle slýchávám nejvíc ráda a bez dávivých zvuků a antibiotik není správná dočaska.

Jen co se za miminem zavřely domovní dveře, proměnilo se zpět v satana a můj župan definitivně nepřežil.

Mimino se navíc včera nově naučilo vyskočit na postel, pochopilo, že se tam nemá škrábat, ale musí hodit skok vysoký a daleký, takže už se před ním nikam neschováme a Mazánek si definitivně sbalila tělo a hlavu Pierra (chápej: plyšovej medvěd na dva kusy) a odešla bydlet do pokoje.

O tichých ránech v županu u dobré kávy si mohu nechat jen zdát. Župan už nemám, a navíc jsem udělala základní školáckou chybu a špatně schovala pískací hračku. Mám ale plán. Ďábelsky počkám do večera, kdy mimino usne, a potom hračku vykostím. A až se mimino bude ptát, proč už to nepíská, budu se tvářit, že já to nebyla. Myslím, že jsem to včera při dotazu „kdo sakra okousal ten noční stolek“ odkoukala docela dobře.

Den desátý

Včera mě nečekaně navštívil Olí, dostala jsem pořádnou mokrou pusu a ještě láhev bílého vína, protože Oliver byl

už tehdy má nejhodnější dočaska a jasně vycítil, že tohle je to jediný, co teď opravdu potřebuju.

Tu láhev vína si jasně zasloužím, a ve chvíli, kdy mimino odjede, vypiju ji celou a potom budu tak dva dny spát. Takovej je plán. Včera se totiž byli na mimino podívat zájemci a v pátek bych se ho mohla zbavit..

Před návštěvou proběhla rozprava mezi čtyřma očima, že „hele, chovej se slušně a dělej hodnýho, mají barák se zahradou a ještě psiho kámoše a já mám zase láhev vína, takže chápeš“. Mimino to jasně pochopilo, a jen co zájemci usedli, rozjelo koncert „všechny vás tu vokoušu“. Přeskačkovalo od tkaniček na mikině zájemkyně ke svetru její sestry a mikině druhé sestry, aby se zase vrátilo ke tkaničkám.

Mazánek se od včerejška modlí v pokoji, kde stále bydlí, za uzdravení močového měchýře smraďocha a už se vidí na gauči a při klidných procházkách po bytě.

Já se modlím taky a přísahala bych, že když jsem včera otevřela lednici, ta láhev bílého vína na mě promlouvala: „Pááátek, Páááátek.“

Den jedenáctý

S tím zánětem močového měchýře se to má tak. Než se zánět vzdá, má takový poslední vzednutí a s křikem „všechny vás tu počůráám, moje nadvláda neskončí“ vám připraví poslední den s třiceti malýma rybníčkami za hodinu, celodenním posloucháním zvuku „čččččččč“ – a potom je najednou ticho.

Musím to teď napsat strašně potichu, abych tu bakterii nezbudila, ale vypadá to, že někdy včera odpoledne antibiotika vyhrála.

Leopold se ráno vyvenčil způsobně venku, bobek jsme nezvládli, ale to se dá pochopit, protože měl strašně práce hrát si se sněhem.

Už zase slyším to víno z lednice, jak na mě šeptá: „V pátek se uvidíme a taky se vyspíš“ a když jsem byla zkontrolovat Mazánka v pokoji, přísahala bych, že se na její tváři rozlil šklebivý úsměv.

Den sedmnáctý

Zítřka večer se dozvím verdikt lékařů, jestli se zítřka shledám s tou lahví vína v lednici, se kterou na sebe každý den mrkáme, zatímco místo ní vytahuju džus, anebo vytáhne další podložky, který tu ležej jen tak, protože co kdyby se mimino náhodou trefilo.

Skóre je milion louží ku dvěma na podložku, plus tři podložky nepřežily, protože si mimino myslí, že je to na hraní. Že je to na hraní, si mimino myslí o všem a myslí si to i ve chvílích, kdy mi visí na županu a jasně slyší „to si ze mě děláš prdel, slez, ty jeden smraďochu, já tě zabiju“, „nech mě beeeeejt“ a tak.

Naše rozhovory s miminem visícím na županu jsou vždy milé a noblesní. Dnes jsem to vyšperkovala do dokonalosti, mimino visící na županu se dozvědělo „ježíšmarjá, tak si ten župan třeba sežer, mně už je to všechno jedno“, přičemž jsem ze sebe sundala župan i s miminem, věnovala

+
mu i svoji bačkoru a teď si tu osvíceně s klidem v duši dopíjím svou druhou ranní kávu, protože první mi mimimo vypil (chápej: sápal se po hrnečku, líznul si, strčil do mě, kafe se vylilo a zase šel viset na župan), a zatímco on si čte ranní tisk (chápej: rozcupované noviny po celém pokoji), já tiše přemýšlím, jestli do té zkumavky nemám raději načůrat já, aby ten zítřek byl jistej.

Den osmnáctý

Naposledy se podívejte do těch očí naprostého anděla a zatlačte slzu. Leopold zítra odchází domů.

Já brečím taky, protože pánovi se na veterině zřejmě nelíbilo, a aby mi to dal dostatečně najevo, cestou zpět, někde na křižovatce u druhého semaforu od veterinární kliniky Ivet, mi posral auto. Že mi posral auto, jsem poznala asi za pět sekund, co to vytlačil, ale bylo nutné někam dojet a někde zastavit. Mezitím na zadním sedadle probíhala taková ta klasika, jako že „já se ti v tom ještě pořádně vyválím a roztlapu to“ a tak.

Po zaparkování a posvícení si jsem spatřila něco, co jasně znamenalo, že moje auto, mezitím, co jsem řídila a byla otočená k volantů, navštívila zřejmě nějaká kráva. Bylo to měkké, bylo to všude a uprostřed toho pekla trůnilo šťastné a usměvavé mimino a vztahovalo ke mně obalenou tlapu.

Vyndat z auta posraného Leopolda, deky a všechno ostatní vyžadovalo velkou logistiku. Prostě taková rozlučková párty.

Leopolde, budeš mi fakt strašně chybět!

ZPRÁVY Z NOVÝCH DOMOVŮ

Leopold si spokojeně roste vedle dalšího satanského štěněčího kamaráda do velikosti maxipsa Fíka. V baráčku se zahradou a u celoživotně pejskařské rodiny. A já zvedám sklenku na jejich pevné nervy!

TO ŠTĚNĚ JE ODPOVĚĎ NA TO, PROČ TU MUSÍME BÝT, A PODSTATA CELÉHO PROBLÉMU.

Než jsem si obula dočaskářské a záchranářské boty, dívala jsem se na zvířecí mimina s nadšením a touhou si všechna pohladit. Dnes už se dívám jinak. S otázkou „proč jsi tady“.

Ta čerstvě narozená čtyřnohá bytost je odpověď na to, proč tu musíme být, a podstata celého problému. Nemůže za to. Má za sebou jen nevědomého nebo možná sobeckého majitele, který věřil fámě, že každá fena by měla mít jednou za život štěňata, nebo špatně hlídal. Možná si chtěl někdo přivydělat bez práce nebo měl krásnou Fifinku, od které nutně potřeboval potomka, a těm zbývajícím přece najde dobré domovy. Neví, že nenajde.

Právě teď někde v útulcích, spolcích, na zahradách a ve sklepech čeká tisíce zvířat na nový a snad lepší domov – a mnoho z nich se nikdy nedočká. Taky byli kdysi čerstvě narození a měli za sebou člověka, který říkal, že jim najde dobré domovy. Zvířata v útulcích nepadla z nebe a 80 % z nich je právě z takového obyčejného domácího množení, aby poté přišel den, kdy z různých důvodů o domov přišla.

Je to začarovaný kruh, který lidé nechťejí vidět a který se nedaří zastavit. Narodí se, inzerují a někdo si je vezme. Pár z nich během cesty životem zemře, pár z nich bude týráno a někteří skončí odložením, aby zbytek života proseděli za mříží.

Nepřivádějte do současné neutěšené situace další nově narozené. Už je opravdu není kam dávat! Neříkejte „já jim najdu

jenom dobré domovy“. Nenajdete. A pokud se vám opravdu podaří sehnat pár dobrých domovů, vezmete šanci zvířeti, které někde na nový domov čeká, ale dost možná se nikdy nedočká.

Jsou to celkem snadné počty. Pokud se každý rozhodne mít po svém zvířecím parťákovi potomky, kolik je třeba najít nových dobrých domovů? A existuje takový počet vůbec?

